

Hun tar alt på sin kappe
inviterer med åpne armer
alle som trenger en
trygg armkrok å
begrave ansiktet i

og hun brer rundt dem
med kappen sin

Den ser kanskje ut
som den er lett å bære
men den er våt og tung
av sorgen alle
lesser av seg hos henne

hun er ikke av typen som skyver ting
under teppet

Hun gjemmer seg bak
en verdensvant maske
når hun aller helst vil
vrenge av seg kostymet
og riste det for alt det vonde

for så å slenge det og seg selv
i veggen

Hun vil kaste seg på en
hvilken som helst rygg
og klamre seg fast
med kortklipte negler
og igjenknipne øyne

istedet knekker hun fingrene bakover
og konsentrerer blikket;

et liv avhenger av henne